

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Molnár Attila pártfogó ügyvéd (cím) és név hozzátartozó által képviselt név (cím) felperesnek, a dr. Hadházi Éva ügyvéd (cím) által képviselt név Biztosító Részvénytársaság (cím) alperes ellen, szerződés érvénytelensége iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2006. április 18. napján meghozott, 10.P.28117/2003/63. számú ítélete ellen, a felperes részéről 65. és 67. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 264.000 (kétszázhatvannégyezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság részítéletével elutasította az 1999. február 25-én kelt megállapodás érvénytelenségének megállapítására irányuló kereseti kérelmet. Rendelkezett a kereseti kérelemhez igazodó perköltség megfizetéséről, valamint illeték megtérítéséről. Tényként állapította meg, hogy a felperes korábban balesetet szenvedett, emiatt az alperest jogerős ítélet nem vagyoni kártérítés és általános kártérítés megfizetésére kötelezte. Emellett az alperes keresetpótló járadékot térített a felperes részére, ítéleti marasztalás nélkül. A peres felek 1999. február 25-én megállapodást kötöttek egymással, amelyben úgy állapodtak meg, hogy az alperes a járadékfizetési kötelezettségét egyösszegű 4.400.000 Ft megváltással rendezi, amely magában foglalja a felperest ért közlekedési balesettel kapcsolatban őt élete végéig megillető járadék összegét. A felperes a balesetből eredő keresetvesztése teljes és végleges kompenzálásaként ezt az összeget elfogadta, és kijelentette, hogy sem az alperessel, sem a károkozóval szemben járadék iránti követeléssel nem lép fel. Az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy a felek közötti megállapodás nem minősül egyezségnek, ezért a Ptk. 240. § (2) bekezdésére

alapított alperesi védekezést nem találta megalapozottnak. Nem látta ugyanakkor jogszabályi akadályát annak, hogy a felek a keresetpótló járadék megváltásaként egyösszegű térítésben állapodjanak meg. Annak, hogy a feleket a megállapodás megkötésére mi vezette, nem tulajdonított jelentőséget. Rámutatott, hogy a felperes maga adta elő, miszerint a számítási mód nem volt tárgya a megállapodásnak, amit alátámasztott az is, hogy a szerződésben a tőkésítésre vonatkozó utalás nem található. A felperes a megtévesztést abban jelölte meg, hogy a megváltási összeg számítási módszerét nem ismerte, és a járadékot nem a képzettségének megfelelő módon állapították meg. Mivel azonban a felperes anélkül fogadta el az alperes ajánlatát, hogy annak részletezését igényelte volna a tőkésítésnél figyelembe vett adatok és az alkalmazott módszer körében, az elsőfokú bíróság arra következtetett, hogy a felperes ezeket a kérdéseket nem tartotta lényeges körülményeknek. Emellett a felperes nem bizonyította az alperes olyan magatartását sem, amely a felperes szándékos tévedésbe ejtésére irányult. A felperes által beszerzett aktuáriusi vélemény szerinti elszámolást azért nem tekintette a szerződés megtámadására alapot adó körülménynek, mert nincs olyan előírás, továbbá a feleknek olyan megállapodása, amely szerint ezt a számítási módot kellett volna a tőkésítés során alkalmazni.

A részítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását, keresete teljesítését kérte. A tényállás helytelen megállapítása, valamint téves jogalkalmazás miatt támadta az elsőfokú bíróság döntését. Előadta, hogy a szerződés megkötése jogszerűtlen volt, mivel nem volt alkalma ellenőrizni a megváltási összeg jogszerűségét. A szerződési ajánlat elfogadására ugyanis igen rövid határidőt kapott. Vitatta a számítás alapjául felhasznált béradatok helytállóságát, továbbá a tőkésítésnél alkalmazott számítási módot is. Arra hivatkozott, hogy azért kötötte meg az alperessel a megállapodást, mert jóhiszeműen úgy vélte, hogy a felkínált összeg helyes. Ezt a tévedését az alperes okozta, akinek tudnia kellett az összeg aránytalanságáról. Kifogásolta, hogy az alperes a számításánál az 1988. évi átlagbérrel számolt, továbbá ez nem érte el a Ktv. által meghatározott kötelező éves alapilletményt sem. Emellett az alperes a nettósítást sem helyesen végezte. Sérelmezte az alperes javára megállapított perköltséget is.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az első fokú részítélet helybenhagyására irányult.

A Fővárosi Ítéletábrla megállapította, hogy a fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és az irányadó jogszabályok helyes alkalmazásával hozta meg döntését is.

A nem vitás tényállás szerint az alperes az őt terhelő keresetpótló járadék fizetése helyett ajánlatott tett a felperesnek annak 4.400.000 Ft egyösszegű megfizetésével történő megváltására, amit a felperes elfogadott. A felek megállapodásukat 1999. február 25-én írásba is foglalták. Az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy ezt a

megállapodást nem lehet egyezségnek tekinteni, amivel az ítéltábla nem értett egyet.

A Ptk. 240. § (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy ha jogszabály kivételt nem tesz, a felek közös megegyezéssel módosíthatják a szerződés tartalmát, vagy megváltoztathatják kötelezettség-vállalásuk jogcímét.

A Legfelsőbb Bíróság az EBH 2005. 1304. szám alatt közzétett eseti döntésében rámutatott, hogy a felek nemcsak szerződéses jogviszonyukban köthetnek egyezséget, hanem bármilyen más, így kártérítési jogviszonyukat is rendezhetik egyezséggel.

A keresetpótló járadék esetén nem tudható biztosan előre, hogy a járadék folyósítására milyen időtartamban kerül sor, utóbb merülnek-e fel a járadék felemelésére okot adó körülmények, illetve ezek milyen mértékben teszik szükségessé a felemelést. Mindezek a jövőbeni bizonytalan körülmények kiküszöbölhetők voltak a járadék egyösszegű megváltásával. Ezáltal az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy a feleknek a járadékfizetési kötelezettséget felváltó egyösszegű fizetésben történő megállapodása a Ptk. 240. § (3) bekezdése szerinti egyezségnek minősül. Ugyanakkor - bár más indokok mellett - egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal az álláspontjával, mely szerint alaptalan az alperes Ptk. 240. § (4) bekezdésére alapított védekezése.

A Ptk. 240. § (4) bekezdése kimondja, hogy az egyezséggel való szerződésmódosítás érvényességét nem érinti a feleknek olyan körülményre vonatkozó tévedése, amely közöttük vitás volt, vagy amelyet bizonytalannak tartottak. Ez arra az esetre is áll, ha az egyezség megkötése után előkerült bizonyítékokkal a vitát vagy a bizonytalanságot el lehetett volna hárítani.

A felperes nem az utóbb bekövetkezett, előre nem látott bizonytalansági tényezők kedvezőtlen alakulására alapította, hanem arra, hogy az alperes az egyezség megkötésénél őt megtévesztette. A Ptk. 240. § (4) bekezdése nem korlátozza az egyezség keretében tett jognyilatkozatnak a Ptk. 210. § (4) bekezdésére alapított megtámadását, ezért azt érdemben kellett elbírálni.

Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást abban a kérdésben, hogy ez utóbbi rendelkezés alapján az 1999. február 25-én megkötött megállapodás nem érvénytelen. E körben az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását megismételni nem kívánja, csupán utal arra a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján.

Az ítéltábla álláspontja szerint éppen a megtévesztés hiánya miatt nem volt ügydöntő jelentősége, hogy helytállóak voltak-e a tőkésítés során alkalmazott adatok, illetve számítási mód. Ezért az erre vonatkozó fellebbezési előadás érdemi vizsgálatát mellőzte.

Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett sikerre, ezáltal teljes egészében elvesztett lett, ezért a Pp. 239. §-a folytán a fellebbezési eljárásban is irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján saját kiadásait magának kell viselnie, továbbá meg kell térítenie az alperes másodfokú perkölségét, amely magában foglalja a jogi képviselő munkadíjának forgalmi adóját is.

Az ítélőtábla a felperes teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viseléséről a 6/1986. IM rendelet 14. §-a alapján rendelkezett.

, 2007. február 21.

Dr. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke Dr. Németh László s. k. előadó bíró Dr. Szücs József s. k. bíró

A kiadmány hitelül: Gosztola Edit Erzsébet tisztviselő

Fővárosi Ítélőtábla
6.Pf.21.572/2007/9.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítélőtábla a dr. Molnár Attila ügyvéd (cím) által képviselt név (cím) felperesnek, a dr. Hadházi Éva ügyvéd (cím) által képviselt név Biztosító Zártkörűen működő Részvénytársaság (cím) alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2007. június 11. napján meghozott, 10.P.28.117/2003/90. számú ítélete ellen, az alperes részéről 93. sorszám, míg a felperes Pf. 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit pedig megváltoztatja és a keresetet elutasítja.

A felperes csatlakozó fellebbezését elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 20.000 (húszezer) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 240.000 (kettőszáznegyvenezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperest 1993 augusztus 30-án közlekedési baleset érte, mellyel összefüggésben keletkezett kárait a Paksi Városi Bíróság előtt érvényesítette az alperessel szemben. A jogerős ítélet 1.100.000 Ft nem vagyoni kártérítés és 2.000.000 Ft általános kártérítés megfizetésére kötelezte az alperest.

A felperes - részítélettel el nem bírált - keresetében 40.000.000 Ft nem vagyoni kártérítés és 30.000.000 Ft általános kártérítés, továbbá gyógyszerköltségben felmerülő rendszeres kiadásainak egyösszegű megtérítése fejében 2.713.736 Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Nem vagyoni kárigénye tekintetében arra hivatkozott, hogy társadalmi életben elszenvedett kára súlyos mértékű. A beszűkült lehetőségei miatt tartósan és súlyosan sérült a szociális biztonság, a munkához, az emberi méltósághoz, a testi és lelki egészséghez fűződő alkotmányos joga, mindezek miatt életesélyei jelentősen csökkentek. Hivatkozott arra, hogy egészségi állapotában a jogerős ítéletet követően romlás állott be. Általános kártérítés iránti igényét az elmaradt szakértői tevékenységgel kapcsolatos - összecsúszva meg nem határozható - jelentős elmaradt jövedelmére alapította. Hangsúlyozta, hogy a jogerős ítéletben a bíróság az általános kártérítés meghatározásánál az 1997-ig terjedő időszakot vette figyelembe, ezért az azt követő időszakban végezhető szakértői tevékenységéből elmaradt jövedelme pótlására kérte az általános kártérítés megítélését. Emellett a havonta rendszeresen felmerülő gyógyszerköltségei egyösszegű megtérítését igényelte az alperestől.

Az alperes ellenkérelmében a gyógyszerköltséget meghaladóan a per megszüntetését, másodlagosan a kereset elutasítását indítványozta. Álláspontja szerint a felperes nem vagyoni és általános kártérítési igényét jogerős ítélet bírálta el. Az utóbbi tekintetében a Pk. 49. számú állásfoglalás alapján nincs helye újabb igényérvényesítésnek, mivel semmi sem támasztja alá azt a felperesi előadást, hogy e tekintetben az 1997-ig terjedő időszakot vette figyelembe a jogerős ítélet. Mindezekre figyelemmel a per megszüntetésének van helye, másodlagosan a kereset elutasítandó.

Az elsőfokú bíróság ítéletével 4.000.000 Ft, továbbá 2007. július 1-től kezdődően havi 21.368 Ft járadék megfizetésére kötelezte az alperest, míg a meghaladó keresetet elutasította. A keresetnek részben helytadó döntését a következőkkel indokolta: A Pp. 229. § (1) bekezdése értelmében egyrészt az érvényesített jog,

másrészt az ennek alapjául felhozott tényalap azonossága esetén áll be az anyagi jogerő, amely kizárja az újbóli kereset előterjesztését. A felperes keresete a Paksi Város Bíróság által elbírált tényekhez képest újabb tényelőadásokat tartalmaz, ezáltal a ténybeli alap azonosságának hiányában sem a nem vagyoni károk, sem pedig a szakértői tevékenységből elmaradt vagyoni előny tekintetében nem áll fenn ítélt dolog. Érdemben úgy foglalt állást, hogy a rendelkezésre álló orvosszakértői és pszichológus szakértői vélemények kétséget kizáróan igazolják, a jogerős ítélet óta bekövetkezett jelentős mértékű állapotromlást. A felperes munkaképesség-csökkenése túlnyomó részben összefüggésben van az elszenvedett koponyasérülésével. Állapota tartós jellegű, amely hosszabb távon gyógyszeres kezelést és szakorvosi ellenőrzést igényel. Mindezek alapján kétségtelen, hogy a felperes nagyreményű pályafutása végleg kettétört, a balesettel összefüggésben a munkáját sem képes elvégezni, 67 %-os rokkant. Teherbíró képessége csökkent. A balesetet megelőzően is rendszeresen sportolt, a balesetet követően időeredményei romlottak, ennek ellenére 2004-ben nemzetközi maratoni versenyen korcsoportos bajnok lett, bár egészséges sportoló társaihoz képest gyengébb időeredményre képes. Mindezek alapján bizonyosra vehető, hogy 12 évvel korábban maratoni versenyen díjazott helyen végzett volna, amely komoly marketing szerződéssel járhatott volna. Megállapítható továbbá, hogy a társadalmi életben való részvételét megnehezíti a beszéde jelentős mértékű artikulációs és ritmuszavara, amely miatt beszéde sokszor alig érthető. Kialakult személyiségtorzulása, baráti, szakmai kapcsolatainak beszűkülése, illetve elvesztése, az állandó bizonytalanság érzés életét súlyon megnehezíti. A Paksi Város Bíróság ítélete alapján megállapítható, hogy a felperes állapota a jogerős döntés meghozatalakor még nem volt végleges, abban mind javulás, mind romlás is beállhatott. A jogerős ítéletet követően kialakult és rögzült fenti körülmények mérlegelésével az elsőfokú bíróság 2.000.000 Ft nem vagyoni kártérítést talált alkalmasnak arra, hogy megközelítőleg kiegyenlítse a felperest ért további nem vagyoni hátrányokat. A felperes a baleset után - bár engedéllyel továbbra is rendelkezett - mindössze három alkalommal, és a korábbiakhoz képest alacsonyabb díjazás mellett látott el szakértői tevékenységet. Megalapozottan hivatkozott arra a felperes, hogy a jogerős ítélet a végállapot kialakulásának hiányában nem számolhatott azzal a körülménnyel, hogy szakértői tevékenységét ma már egyáltalán nem tudja folytatni. A felperes a jogerős ítéletet követően bekövetkezett állapotromlása miatt mindössze két alkalommal tudott elvállalni irodai alkalmi munkát, annak ellenére, hogy a szakértői engedélyét 2001 végéig meghosszabbították. A felperes által felhívott Kamarai Közlöny táblázatában szereplő díjazásra vonatkozó adatok, de az általa csatolt szerződéstervezetek sem alkalmasak a jövedelemvesztés mértékének bizonyítására. Ezekre a körülményekre, valamint az előző perben igazolt elmaradt jövedelem mértékére figyelemmel az elsőfokú bíróság a Ptk. 359. § (1) bekezdése alapján további 2.000.000 Ft általános kártérítés megállapítását tartotta indokoltnak, mivel a felperes további igényét eltúlzottnak találta.

Az ítélet ellen az alperes fellebbezést, míg a felperes csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.

Az alperes fellebbezésében tartalmilag az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését és a per megszüntetését kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperes nem vagyoni és általános kártérítési igényét jogerős ítélet bírálta el, utóbbi vonatkozásában a PK. 49. számú állásfoglalásra is figyelemmel nincs lehetőség további kártérítés megállapítására. Mindezek miatt a felperes által e körben érvényesített követeléseket jogerős ítélet bírálta el, amelyre figyelemmel a pert a Pp. 157. § a) pontja alapján meg kellett volna szüntetni. Érdemben előadta, hogy a felperes állapotromlását a perbeli adatok nem támasztják alá, az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg, hogy a felperesnél jelentős állapotromlás következett be. A rendelkezésre álló orvosszakértői és pszichológiai szakvélemények mindegyike a korábbi perben beszerzett szakértői vélemény megállapításaival egyezően írja le a felperes állapotát. Kizárólag dr. Sz. J., felperes felkérésére adott szakvéleménye tartalmazza azt, hogy „állapota lényegében stacioner, inkább kis mértékben progresszív, de mindenképpen tartós jellegű”. Mivel a felperes tünetei, panaszai változatlanok, és az idézett szakértői megállapítás is csupán kismértékű állapotromlásra utal, a felperest nem illeti meg további nem vagyoni kártérítés. Hangsúlyozta, hogy a korábbi perben is ismert volt a felperes testi és mentális állapotromlása, az ebből adódó 67 %-os rokkantsága, erre figyelemmel kapott kártérítést. A maratoni futó-eredményeivel kapcsolatban vitássá tette, hogy a 49 évesen elért eredményéből okszerűen lehetne következtetni a korábbi sikeres futó karrierre. Kiemelte, hogy ezzel összefüggésben elmaradt díjak, illetve marketing szerződések vagyoni természetű és nem immateriális hátrányt jelentenek. Az általános kártérítés tekintetében azt vitatta, hogy a jogerős ítélet csupán az ítélethozatalig terjedő időszakra állapított volna meg általános kártérítést. Ezt cáfolja az a tény, hogy az addig elmaradt vagyoni előnyben jelentkező bizonyított károkat megtérítette, ebből következően az általános kártérítés a jövőben fellépő ilyen jellegű hátrányok kompenzálását szolgálta. Álláspontja szerint a Pk. 49. számú állásfoglalásából következően az általános kártérítéssel a kárigény teljes egészében kerül elbírálásra, és nincs helye a kártérítést meghaladó többlet érvényesítésének, ha utóbb az derül ki, hogy a kár meghaladja az általános kártérítés mértékét. Fogalmilag kizártnak minősítette az általános kártérítés ideiglenes jellegű meghatározását.

A felperes csatlakozó fellebbezésében keresete teljesítését kérte. Előadta, hogy a baleset következtében mind szakmai, mind sportkarrierje derékba tört. Ennek hátrányos következményei a jogerős ítéletet követően is jelentkeztek, mindezekkel a jelentős vagyoni és nem vagyoni hátrányokkal nem áll arányban az első fokú ítélet által megállapított összesen 4.000.000 Ft kártérítés.

A peres felek fellebbezési ellenkérelme az ellenérdekű fél által támadott körben az ítélet helybenhagyására irányult.

Fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett az első fokú ítéletnek a járadék megfizetésére kötelező rendelkezése, míg a csatlakozó fellebbezés elkésztése miatt jogerőre emelkedett a keresetet 66.000.000 Ft erejéig elutasító rendelkezés is.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés nagyobb részben megalapozott, míg a csatlakozó fellebbezés elkésett.

Az alperes fellebbezése a felperes képviseletét ellátó jogi képviselő részére 2008 január 17-én került kézbesítésre. Ezt követően a felperes bejelentette, hogy jogi képviselőjének meghatalmazása a fellebbezési eljárásra nem terjedt ki, ezért kérte az idézés és fellebbezés részére történő kézbesítést. Kérelméhez csatolta a 2006 június 2-án, a Fővárosi Bíróság és a Fővárosi Ítéltábla előtti eljárásra adott ügyvédi meghatalmazás másolatát. A felperes a csatlakozó fellebbezését - egyébként ugyanazon jogi képviselő útján - 2008 március 11-én terjesztette elő.

A Pp. 70. § (4) bekezdése értelmében a meghatalmazás korlátozása csak annyiban hatályos, amennyiben az magából a meghatalmazásból kitűnik. A 71. § értelmében a meghatalmazásnak visszavonás folytán való megszűnése a bírósággal szemben a bíróságnak való bejelentéstől hatályos. A felperes kérelméhez csatolt meghatalmazásból az ügyvédi képviseletnek az elsőfokú eljárásra történő korlátozása nem derül ki, ellenkezőleg: kifejezetten kiterjed a Fővárosi Ítéltábla előtti eljárásra is, míg a jogi képviselet megszűnését nem jelentette be a felperes. Ezért a Pp. 97. §-a értelmében joghatályosan került sor az idézés és fellebbezés kézbesítésére a felperes jogi képviselője részére. Ezáltal a csatlakozó fellebbezés előterjesztésének Pp. 244. § (2) bekezdésében írott 8 napos határideje is ettől az időponttól kezdődik. Ehhez képest a felperes 2008 március 11-én előterjesztett csatlakozó fellebbezése elkésett. Ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 244. § (3) bekezdése alapján a csatlakozó fellebbezést elutasította.

Az alperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozott ítélt dologra. A felperes mind a nem vagyoni kártérítés, mind az általános kártérítés tekintetében olyan tényekre is hivatkozott, amelyek nem kerültek elbírálásra a Paksi Városi Bíróság jogerős ítéletében. A nem vagyoni kártérítés tekintetében állapota jelentős romlását adta elő, míg az általános kártérítés tekintetében ilyen új tényelőadásnak minősül a sporttevékenységével összefüggésben elmaradt vagyoni előnyökre, pénzdíjakra, marketing szerződésből származó bevételekre történő hivatkozás. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül állapította meg, hogy keresetét nem ugyanazon ténybeli alapon terjesztette elő, mint a jogerős ítélettel elbírált keresetét. Ezáltal a per megszüntetésének nem volt helye. Ugyanakkor helyesen hivatkozott az alperes a fellebbezésében arra, hogy a felperes tünet-együttese a jogerős ítélet elbírálásánál figyelembe vett orvosszakértői vélemény alapján azonos volt azzal a tünet-együttessel, amelyet az azóta keletkezett szakértői vélemények rögzítenek. Az alperessel egyezően az ítéltábla is úgy ítélte meg, hogy a felperes felkérése alapján készült szakvélemény azon megállapítása, mely szerint „az állapot lényegében stacioner, inkább kis mértékben progresszív, de mindenképpen tartós jellegű”, nem támasztja alá az elsőfokú bíróság által megállapított jelentős állapotromlást. Maga az elsőfokú bíróság állapította meg, hogy a felperesnek a jogerős ítélet meghozatalakor fennállt egészségi állapotában akár romlás, akár javulás bekövetkezhett. Ebből következően a jogerős ítélet erre a bizonytalanságra is figyelemmel volt. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a felperes egészségi állapotában az eltelt időben bekövetkezett csekély mértékű

romlás nem ad kellő alapot annak megállapításához, hogy a jogerős ítéletnél alapul vetthez képest további nem vagyoni károsodás érte.

Helyesen hivatkozott az alperes az általános kártérítés tekintetében arra, hogy a felperesnek nem csupán az 1997-ig terjedő időszakban keletkezett jövedelemvesztése került megtérítésre a jogerős ítélet alapján. A felperes fellebbezési ellenkérelmének ezzel kapcsolatos hivatkozása sem alkalmas annak megállapítására, hogy a jogerős ítélet csupán a szakértői tevékenység végzésére feljogosító igazolvány érvényességének időtartamára vette figyelembe a felperes szakértői tevékenységgel összefüggő elmaradt jövedelmét. Helyesen utalt a fellebbezésében az alperes arra, hogy a maratoni futóversenyekkel kapcsolatos pénzdíjak, illetve marketing szerződések elmaradása vagyoni károsodásként jöhet figyelembe, ezért az ítélet az ezzel kapcsolatos előadásokat nem a nem vagyoni kártérítésnél, hanem az általános kártérítésnél vette figyelembe. A felperesnek az ezzel kapcsolatos előadásai, azok alátámasztására csatolt nyilatkozattal együtt sem voltak alkalmasak annak megállapítására, hogy a felperest ezzel összefüggésben bizonyosan kár érte. Ahogy arra az alperes a fellebbezésében is helytállóan utalt, a felperes a balesetét megelőzően nem ért el olyan kiemelkedő sporteredményt, amelynek későbbi elmaradását a balesetre vezette vissza. Egy maratoni futóversenyen való előkelő helyezés elérése számtalan tényezőtől függ. Az adott versenyző felkészülésétől, aktuális fizikai és mentális állapotától éppúgy, mint a vele együtt indulók eredményétől, amelyben ugyanezen a szempontok szintén szerepet játszanak. Ezért önmagában egy senior versenyen elért eredményből nem lehet alappal visszakövetkeztetni arra, hogy a felperes egészséges állapotban milyen eredményt érhetett volna el évekkorábban. A felperesnek az ezzel kapcsolatos előadásai csupán feltételezésen alapulnak, amelyre a Fővárosi Ítélet álláspontja szerint nem lehet tényállást alapítani. A jogerős ítélet meghozatalakor ismert volt az a körülmény, hogy a felperes egészségi állapota miatt a szakértői tevékenységét nem tudja a korábbiak szerint ellátni. Az is ismert volt, hogy a felperes speciális szakterületen tevékenykedett, ahol kevés a magasan kvalifikált szakértő, ezáltal az ő munkája keresett. Az sem volt ismeretlen, hogy a felperes szakterülete dinamikusan fejlődik, csupán az volt bizonytalan, hogy mindezek együttesen a jövőben - főállású munkája mellett - milyen jövedelem elérését teszik lehetővé a számára. Az, hogy a speciális szakértelem egyre inkább felértékelődik és a piaci viszonyok lehetővé teszik, hogy a kivételes szakismeretekkel rendelkező személyek kiemelkedően magas díjat kossanak ki a szakértői megbízás ellátásáért, olyan bizonytalansági tényező volt a jogerős ítélet meghozatalánál, amelynek későbbi ismertté válása a PK. 49. számú állásfoglalásra figyelemmel nem szolgáltat alapot a jogerősen megítélt általános kártérítésen felül további igény érvényesítésére.

A Fővárosi Ítélet álláspontja szerint a pervesztesség pernyertesség megváltozott arányától függetlenül az első fokú részperköltség felemelése nem volt indokolt, ezért az erre vonatkozó rendelkezés megváltoztatására nem látott indokot.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta.

Az alperes fellebbezése sikerre vezetett, ezáltal teljes egészében pernyertes lett. Ezért a felperes a Pp. 239. §-a folytán a fellebbezési eljárásban is irányadó 78. § (1) bekezdés alapján köteles megtéríteni az alperes másodfokú perköltségét, amely a jogi képviselő munkadíjának forgalmi adóját is magában foglalja.

Az ítéltábla a tárgyi illeték-feljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viseléséről a 6/1986. IM rendelet 14. §-a alapján rendelkezett.

, 2008 április 23.

Dr. Molnár Ambrus s. k. tanácselnök Dr. Németh László s. k. előadó bíró
Böszörményiné dr. Kovács Katalin s. k. bíró
A kiadmány hitelül: Gosztola Edit Erzsébet tisztviselő